

מרגש: הגב' רחל חבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו חבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

144. ושמח בליבו

אבל לא. זה לא עומד לקרות.
 "לא אגיע לחתונה", שיחת הטלפון של בעלי תופסת את אברהם בהפתעה גמורה. הוא משפשף אוזניים, בטוח שהן מתעתעות בו. "לא תגיע?!?!?" כל מילה צועקת את תימהונו. "לא", אומר בעלי. "אבל למה?" הוא שואל. "אם אגיע", עונה בעלי, בוחן בצורה עניינית מה נכון לעשות, "אנשים יזהו אותי ואולי יהיו כאלה שיקלטו שיש כאן קשר לכליות. אולי יהיה מישהו שיחבר אחד ועוד אחד, ויגלה את הסוד שכל כך הסתרת. אני לא רוצה שזה ייקרה, ומה לעשות, נוצר מצב שכשאנשים רואים את ישעיהו חבר, הם רואים אוטומטית כליות..."
 "נו, באמת, אתה יודע, בכל חתונה ישנם שני צדדים. תבוא מצד החתן, תבוא מצד השכנים, מבחינתי תבוא מצד הבורקס...", אומר אברהם ובכל זאת יש משהו בקולו.

בעלי יודע שהסוד חשוב מאוד לאברהם והוא לא יכול לזלזל בעניין. נכון שכל צד יכול לחשוב שהוא קשור לצד השני, אבל יהיו כאלה שישאלו שאלות גם אם הוא לא יחליף עם אברהם מילה, ושאלות הן אכן נגף למי שרוצה להסתיר את התשובות.
 "מצידי זה בסדר שתבוא", אומר כעת אברהם וקולו נחלש. כי כן, כשהוא חושב על הדברים פעם נוספת, גם הוא מעדיף שבעלי לא יגיע למרות הידידות הקרובה ביניהם.
 "ומבחינתי זה בסדר להישאר בבית. אני כל כך מאושר שבתך מתחתנת. ארקוד איתך בבית!", חותם בעלי ומבורך את הזוג שיבנו בניין עדי עד.

ביום שלישי, בשעה שבע בערב, ניגש בעלי אל מכשיר הטייפ הגדול שמוצב במטבח. אני עוקבת אחריו, מופתעת. עוד רגע הוא צריך לצאת לשיבה, מה לו ולטייפ? "אברהם מחתן היום", הוא אומר, מדליק מוזיקה מקפיצה. נגינות של חתונה ממלאות את הבית, וכמו שהבטיח לאברהם, הוא רוקד. רוקד באמת. ברגלו הכואבת ובזמנו הדחוק, הוא רוקד מהלב. מאושר בשביל אברהם, שמח איתו מרחוק. אני עומדת מהצד, מחייכת. "כשאמרת שתרקוד איתו מהבית אף אחד לא חשב שתרקוד פיזית ממש", אני אומרת. אחר כך אני מחדדת מבט. רואה את האור שזורח בעיניו. את האושר האמיתי שצובע אותו. יודעת שהוא שמח בכל לב בשמחתו של אברהם, וגם אם לא מגיע פיזית לאירוע, הוא חווה אותו באופן העמוק והאמיתי ביותר.

הרכב נעצר ברמזור, קוטע את רצף הזיכרונות. אני חוזרת אל הכאן ועכשיו, ושוב חושבת על היכולת שלנו כיהודים, להשתדל לחוש לעומק את הזולת, ולהיות בבחינת "לרעך כמוך..." ממש.

במדור הקודם סיפרתי על יציאתי לניחום אבליים אצל דבורה ועל כך שמבלי משים, בעצם העובדה שהגעתי לשם, 'גילית' לסובבים שדבורה תרמה כליה. בדרכי חזרה הביתה נזכרתי באותו חולה שהגיע אל בעלי לפני כעשור והתחנן לעזרה; גילו אצלו מחלה גנטית והוא זקוק דחוף לתרומת כליה, אך הוא חושש שאם אי מי ידע על מחלתו הדבר יפגע בשידוכים של ילדיו (על אף שכל ילדיו נבדקו בבדיקה גנטית וברוך ד' לא נמצאו נשאים של הגן הפגום). בעלי הבטיח לעזור מבלי שאיש ידע.

לפני כעשור

דפיקות נשמעות על דלת ביתנו. אני פותחת. מעבר למפתן עומד אברהם (שם בדוי, כמוכן, ליהודי שנזקק לתרומת כליה). הוא בוחן בחשש את השטח לפני שנכנס, בודק שאיש אינו מבחין בו. בעלי והוא כבר ידידים קרובים. אברהם מגיע בכל פעם שהקושי מתגבר, בכל פעם שהוא חש שהסבל מאיים להכריעו. אברהם סובל מאוד מטיפולי הדיאליזה, הוא מתעלף ומסתחרר, ואיש מלבד אשתו אינו שותף לסבלו. אף אחד אינו חולק איתו את המשא. רק שותף סמוי אחד נושא עימו בעול, נותן לו יד במסע. בעלי.
 בעלי הוא היחיד שיכול להרגיש את מה שעובר עליו, היחיד שמסוגל להבין. הוא הרי היה שם ומתוך הבנה של מי שהיה במקום הוא מצליח בס"ד לחצוב מתוך תוכו פנימה את המילים הנכונות, לנסוך בו כוח.

אברהם מגיע פעם אחר פעם. מתייצב בביתנו בכל הזדמנות בה נזקק לחמצן של תקווה. מתייעץ, משתף, מוצא אהן קשבת ולב מכיל. ידידות עמוקה מאוד ושקטה נוצרת בינו לבין בעלי. תקופה עוברת ותורם מתאים נמצא לאברהם. בעלי מלווה את התהליך. מאושר כשהתרומה נקלטת ומקווה בשביל אברהם שיזכה לחזור לחיים רגילים. אברהם אכן חוזר אל הימים והקשר העמוק בין השניים ממשיך להישמר.

תקופה חולפת ואברהם זוכה בס"ד לארס את בתו הבכורה. אנחנו זוכים להיות מהראשונים שנחשפים לבשורה. התרגשות ממלאה את ליבנו והשמחה פורצת גבולות. אברהם זוכה לארס את בתו עם בחור מעולה, הטוב ביותר שהוא יכול לבקש עבורה. ענבי הגפן בענבי הגפן. הודו לד'!

מהר מאוד מגיעה ההזמנה לחתונה, מלווה בשלושה דפים כתובים בצפיפות. בעלי יושב, קורא, מתרגש. אברהם מספר שם על רגעים של קושי, על רגעים של היעדר תקווה ועל החיים החדשים שהוא קיבל כעת - כשהוא מושלל בריא. בשם הידידות ההדוקה ביניהם הוא מזמין אותנו להגיע לחופה ולהישאר עד אחרי המצווה טאנס.